

PHẦN 4

Đan ngồi bàn tay nhỏ nhắn trước ngực, Minh Thi hướng mắt nhìn vào bồn cá, nơi có những con cá đủ màu sắc đang lượn lờ trước một khe đá. Cô say mê nhìn ngắm đến quên cả Khải đang ngồi bên cạnh.

Minh Thi! Em không thích nói chuyện với anh sao.

Thi mỉm cười vu vơ:

- Ồ... Thi xin lỗi anh. Vì mãi mê ngắm nhìn bồn cá nên...

Khải bật cười giòn:

Hôm qua em đi đâu mà anh đến chơi với Tường lại không gặp em vậy?

Thi phớt lờ, trách nhẹ:

- Em biết lắm, Tại anh mà hôm qua Thi phải đau bụng đấy. Chưa bắt đền anh lại còn hạch hỏi người ta.

Khải tròn mắt ngạc nhiên:

- Tại sao tại anh chứ? Mà về việc gì vậy, Minh Thi?

Thi cong môi, lém lỉnh:

- Chính vì những chùm dâu tây của anh mang đến, đã làm cho em...

- Lại đổ tội cho anh hả cô bé? - Rồi Khải trêu ghẹo - Anh nghĩ là tại những chùm dâu tây ngon quá, em không thể nhịn được. Phải thế không? Anh biết em thích ngọt nên mang đến cho em đấy. Như thế, Thi có giận anh không?

Thi rùn vai, nói:

- Giận anh ư? Mà giận việc gì chứ anh Khải?

Khải mỉm cười:

- Tại anh mà Thi phải đau bụng ngày hôm qua đó.

Thi khẽ cười rồi nhìn anh, hỏi khác đi:

- Hôm qua, anh Khải muốn gặp Thi có chuyện gì không?

Anh nheo mắt nói:

- Có việc rất cần. Không gặp được Thi, anh buồn ghê vậy. Tường bảo em đi phổ với bạn, anh thất vọng vô cùng.

Thi nhìn anh, trầm nghĩ: - Rõ là làm gì không gặp Thi, anh lại buồn lại thất vọng?

Khải nhận ra cô có vẻ kém vui anh vội cười, giả lả:

- Nói đùa với Thi thôi. Anh đến không gặp Thi, nên hôm nay mang cho Thi cái này nè.

- Gì thế anh Khải?

Khải đưa ra một gói giấy, rồi nhỏ giọng âm áp.

- Sẵn dịp anh cùng anh em trong ngành đi công tác cao nguyên, anh có chút ít quà mang về tặng cho Minh Thi đấy.

Cô vẫn thản nhiên nói:

- Anh cho Thi gì té?

- À, chỉ một số bánh mứt mà anh biết là Thi rất thích.

Thi nhìn Khải, khẽ nói:

- Cảm ơn anh Khải, em chẳng làm gì được cho anh, sao em dám nhận quà của anh chứ?

Khải lúng túng giây lát rồi nói:

- Đâu nhất thiết là Thi giúp được anh điều gì đó, mới được nhận quà, Thi hả? Anh có lòng tất dành cho Thi mà.

Không nghe được Thi trả lời anh hỏi:

- Minh Thi nghĩ sao mà không trả lời anh vậy chứ?

Chợt nhớ mình đáng ngồi bên Khải, cô rùng vai nói:

- Thật tình Thi không dám nhận vì sợ mất nợ anh Khải đó thôi.

Khải cố thuyết phục Thi:

- Minh Thi xem như đây là quà sau chuyến đi công tác xa anh mang về. Em nhận cho anh vui nhé Thi? Coi như để cho anh chuộc lỗi vậy.

Thi nhoen miệng cười:

- Anh Khải lạ nghe, anh có lỗi gì với Thi đâu mà đòi chuộc chứ?

- Em mau quên thật. Thi đã nhờ anh đưa em đi chọn mua đôi kính mắt. Mấy ngày qua anh không đến được, chắc là để Thi chờ.

Thi đỏ mặt, có vẻ ngượng ngùng sau câu nói của Khải, nhưng Thi vẫn thản nhiên đáp:

- À! không có gì đâu anh, Thi đã nhờ người khác giúp mua cho Thi rồi.

Khải xùi mặt, giọng buồn hiu:

- Vậy ra anh đã làm, thế mà anh Tường bảo là Thi nhờ anh luôn có linh cảm có người luôn trông chờ anh bao ngày qua, nên vội về đây.

Thi khẽ cười:

- Anh Tường nói thì anh Khải đừng nên tin, anh ấy lúc nào cũng thích trêu chọc em gái của anh là hay nhất thôi.

Tường đột ngột từ ngoài bước vào lên tiếng nói:

- Em đang nói xấu gì anh đó, Minh Thi?

Khải thấy bạn vào, cất tiếng:

- Mà về rồi hả? Sao hôm nay về muộn vậy Tường?

Thi cười chọc quê anh trai:

- À! Thì ra nãy giờ anh hai đang nghe lén chuyện người khác. Xấu lắm nghe. Em chỉ nói đúng sự thật về anh hai thôi. Anh hai nói xấu em gái mình thì đúng hơn.

Tường nhìn em gái, cười giòn giả:

- Anh hai nói tốt cho em không hết, có đâu lại nói xấu em chứ?

Thi nhìn chăm chăm vào Tường như dò xét, phụng phịu:

- Anh hai là đầu mối nói xấu em với anh Khải chứ không ai khác.

Tường nhìn Khải cười:

- Mà đến bao giờ vậy? Hôm nay tao cũng bận chút việc nên về nhà hơi muộn.

Khải đáp lời:

- Tao cũng mới đến thôi. Không gặp mày, nhưng may mắn được gặp Minh Thi ở nhà.

Tường đứng lên, nheo mắt ra hiệu với Khải:

- Mày cứ ngồi chơi, nói chuyện với Minh Thi, tao vào tắm cái đã.

Rồi quay nhìn em gái, Tường lên tiếng nói tiếp:

- Thi này! Đây là phần trái cây anh dành cho em đây.

Cô cong môi, trêu ghẹo:

- Để trả công cho em, phải hôn anh hai? Em biết rõ anh lắm.

Tường cười, nhìn em:

- Đã biết rõ cả còn hỏi. Thôi, anh đi đây.

Thi mở túi đựng trái cây ra, lôi ra một chùm, lên tiếng nói với Khải:

- Anh Khải ăn vài đi nhé.

- Cám ơn Thi.

Thi cười, bóc vỏ một trái vài, vui miệng nói:

- Anh Khải ăn đi. Em tin chắc vài anh hai mua sẽ ngon tuyệt đấy.

Khải bật cười:

- Anh chịu thua Thi luôn, em nói chuyện thật là đáng yêu lắm đấy. Xong đại học rồi, em định làm gì hả Thi? Thi so vai:

- Làm việc trong gia đình này cũng được rồi chứ hả, anh Khải?

Khải cười khi:

- Em thích đùa với anh quá, Thi ạ.

Thi cong môi nói:

- Mẹ em thường bảo, con gái như em thì chẳng làm gì nên thân, thôi thì em làm việc nhà chẳng phiền đến ai. Anh Khải nghĩ Thi nói thế có đúng quá rồi phải không ha?

Khải nhìn Thi chiêm ngưỡng, rồi nói lên ý nghĩ của mình với cô.

- Anh nghĩ thật hạnh phúc cho ai được Thi tình nguyện làm việc ấy cho đấy, Thi ạ. - Rồi nhân cơ hội này Khải tán công luôn - Chắc là Minh Thi chọn nơi Thi đến rồi chứ gì?

Thi hiểu rõ những lời nói xa gần của Khải để dò xét ý nghĩ trong cô. Thi khúc khích nói:

- Nhưng em đợi anh Khải gọi thiệp mời Thi dự đám cưới anh trước, rồi sau đó đến em sẽ nổi gót theo sau.

Khải nhìn Thi, nở nụ cười có ý nghĩa:

- Nếu Thi nói thế thì anh cũng chờ em vậy. Bao giờ Thi lấy chồng lúc ấy anh sẽ cưới vợ. Nhất định là như vậy.

Thi đối mặt với Khải, cô đáp nhanh:

- Anh khỏi phải chờ em. Thi sẽ không lấy chồng đâu.

- Sao vậy? Anh không tin, không bao giờ anh tin có điều đó ở em đâu, Minh Thi.

Thi nhìn Khải, một thoáng sau cô khẽ giọng nói:

- Anh Khải ạ! Đôi khi nhìn cuộc sống và nỗi buồn của mẹ em, Thi chẳng muốn gì hết. Ba Thi đi nước ngoài cùng người khác, bỏ mẹ và anh em Thi ở lại quê nhà trong những ngày tháng chờ đợi, nhớ mong như thế có đáng buồn không anh?

Khải lắc đầu, khẽ giọng:

- Thi à! Mỗi người có một nỗi khổ riêng, hãy thông cảm cho bác trai trong lỗi lầm, nhưng bác vẫn không quên bổn phận trách nhiệm của bác, vẫn gọi tiền về lo cho Thi ăn học đến ngày hôm nay.

Thi thở dài, buồn bã:

- Đành là vậy, nhưng ông đã tàn nhẫn bỏ mẹ, ông ấy chỉ lo cho bản thân của ông ấy trước, rồi sau đó mới nghĩ đến mẹ và anh em Thi. Ông quá tàn nhẫn với người vợ hiền như mẹ em vẫn luôn mong ngày trở về của ông ấy – Nhưng có lẽ đó chỉ là hoài vọng mà thôi:

- Bác trai có lỗi nhưng còn nhớ đến gia đình, lo cho gia đình là tốt quá rồi, Thi ạ. Em không nên trách giận bác trai nữa, có lẽ bác bận nhiều việc, nên không về thăm quê hương đó thôi.

Thi cao giọng, mai mỉa:

- Ý anh muốn nói ba Thi gửi tiền về cho gia đình sống đầy đủ thế này là đủ rồi, phải không? Ông ấy chỉ vì thương hại chúng tôi thôi, chứ chẳng có chút tình cảm yêu thương nào cả, chỉ vì mẹ tôi quá tin tưởng, yêu thương ông ấy mà chờ đợi.

- Mỗi gia đình một hoàn cảnh, Thi ạ. Có người vẫn ở ngay trong gia đình mà không biết bổn phận trách nhiệm làm chồng, làm cha nữa kia.

Thi buồn bã nói:

- Thế anh Khải nghĩ là, ba Thi sống chung với người đàn bà khác là đúng sao? Vật chất không bao giờ bù đắp được tình cảm của một người chồng, người cha đối với gia đình Thi. Nhiều lúc Thi cũng muốn nghĩ tốt về ông ấy, nhưng rồi Thi không thể tha thứ cho ông mỗi khi cơn đau tim của mẹ tái phát. Chính ông ấy đã làm cho mẹ Thi khổ mà bệnh mỗi ngày càng nặng thêm.

Khải trầm ngâm nhìn Thi rồi môi lấy điều thuốc. Anh rít một hơi dài, nhà khói cuộn thành hình tròn như đám mây bay bay.

Thi lên tiếng hỏi anh:

- Ba anh Khải hẳn là một người cha tốt phải không?

Khải thở dài, nhìn Thi hỏi:

- Thi nghĩ thế ư?

Cô khẽ giọng:

- Thi nghĩ, chỉ có người đàn ông tốt mới giáo dục, dạy dỗ con nên người như anh.

Khải lắc đầu:

- Thi đã làm rồi. Nhưng anh thì không muốn nhắc đến. Vì thế anh nghĩ được như bác trai là tốt rồi. Anh được như ngày hôm nay là nhờ mẹ anh dạy bảo và suy nghĩ của anh để mà vương lên thôi, Thi ạ.

Thi thở ra:

Hèn chi đến chơi với anh Tường, Thi chẳng nghe anh Khải nhắc đến ba anh bao giờ cả.

Khói thuốc làm Thi khó chịu, cô ho lên sục sặc, rồi khẽ lắc đầu:

- Mỗi khi cô điều gì lo nghĩ, anh Khải hút thuốc như rông phun mây sao?

Khải thở dài:

- Vâng! mỗi khi anh buồn, anh hút thuốc rất nhiều. Dường như điều thuốc làm cho anh tỉnh táo hơn. Nhưng không bao giờ anh dùng đến men rượu.

Thi lên tiếng trêu ghẹo:

- Còn chị Khải của em đâu, sao không an ủi anh chứ?

Khải lắc đầu:

- Chị của Thi hả? Chưa đâu, anh chưa chọn được ai hết.

Cô cười khúc khích:

- Kén chọn nhiều quá, Thi e rằng anh sẽ sống độc thân một mình đó nhen, anh Khải.

Khải nhìn cô dăm dăm:

- Anh không kén chọn, chỉ ngại là người anh để ý không ngó ngang đến anh thôi. Anh đã để mắt đến người ta. Thi tin không?

Thi hiểu nhưng lại phớt lờ, cười xóa nói với anh:

- Tin chứ anh Khải. Vậy thì Thi chúc mừng anh nhen.

Khải nheo mắt, nở nụ cười tươi:

- Anh cũng chúc mừng cho Thi đã là cô kế toán kinh doanh.

Thi nhìn Khải:

- Anh Khải này! Sao anh rõ hết mọi chuyện vậy? Chỉ bày chuyện để chọc ghẹo Thi đó hả? Dễ ghét quá.

Thi phụng phịu đi quay đi, Khải nhìn cô với nét ngây thơ ấy làm anh cũng vui lây. Anh lại đùa.

- Bây giờ Thi định đòi anh dỗ kẹo phải không? Nói cho em biết nhé. Anh chỉ quen dùng roi để dỗ dành em út như Thi mà thôi, chứ anh đây chẳng biết ngọt ngào đâu nhé, cô nhỏ.

Thi ngúng nguẩy đứng lên, chun môi:

- Chẳng thèm nói chuyện với anh Khải nữa đâu.

Khải cười chột năm tay Thi kéo lại nói:

- Thi giận anh thật sao?

Ánh mắt của Khải khác thường làm cho Thi bối rối. Cô rút tay về thật nhanh:

- Thi sợ bị rầy lăm, nên chẳng dám giận anh Khải đâu.

- Thế sao Thi bỏ đi vậy? Từ Cao nguyên về, anh đã đến đây trước và mang quà đến cho Thi, Chắc Thi hiểu được là vì sao rồi chứ?

Thi thâm nghĩ - Anh ấy định giở trò tán tỉnh cô đây? Khiếp thật! Thi len lén nhìn anh, cô nói tỉnh bơ:

- Tối nay em phải đi học thêm, anh Khải ạ.

- Học thêm? Mà em học thêm môn gì vậy Thi?

- Dạ, Vi tính văn phòng, anh ạ. Em rất kém, sợ rằng khi làm việc sẽ gặp khó khăn lắm.

Khải đứng dậy, nói:

- Anh đưa Thi đi, được không hà?

Thi có vẻ bực mình, nhưng không dám lộ ra- Cô ngấp ngừng nhìn xuống nhà dưới. Ông Tường này kỳ thật, tắm gì cả buổi, chẳng thấy chường mặt ra tiếp bạn. Không lẽ ngủ luôn rồi sao?

Khải chột hỏi lại cô:

- Sao hả Thi? Anh đưa Thi đi được chứ?

Thi khẽ lên tiếng trả lời:

- Chắc được. Nhưng phải có ý kiến của anh Tường em mới được đấy nghen.

Khải reo lên mừng rỡ:

- Tường đã nhờ anh thay nó đưa đón em những buổi tối đi học thêm. Lúc này, công việc của Tường cũng bận rộn lắm.

Thi tròn mắt hỏi:

- Bạn gì cơ chứ? Anh Tường thật là...

- Thì anh Tường bạn đón đưa chị Tường của Thi đó mà.

Thi trách móc anh hai:

- Do thế mà, anh Tường để Thi phải đợi suốt tối qua dài cà cổ. Cuối cùng Thi phải đi xích lô về nhà. Anh hai này thật tệ với em út.

Khải ân cần nói:

- Từ nay về sau, Thi sẽ không phải đợi dài cổ nữa đâu. Đã có anh tình nguyện đưa đón rồi, chịu không Thi?

Thi chớp mắt, bối rối:

- Nhưng mà, Thi...

Khải cười, đùa giọng:

- Hay là Thi sợ cô anh bạn nào đó nhìn thấy em đi với anh rồi buồn giận Thi?

Thi tự ái, vội khóa laptop bằng lời nói:

- Làm gì có chuyện ấy. Cô người đưa đón, em chỉ mong được như thế, sẽ an tâm hơn.

Khải vui vẻ, thúc hối:

- Vậy thì Thi sửa soạn đi, anh chờ Thi đi học ngay- Nhanh đi Thi.

Vừa đi vào trong nhà. Thi vừa lầm bầm trong miệng:

- Mới tình nguyện đưa người ta một hôm, mà đã lên giọng rồi thật đáng ghét.

Một thoáng sau, Thi trở ra. Khải nhìn Thi xinh đẹp trong bộ âu phục trang nhã, anh sững sờ kêu lên:

- Không ngờ Thi dễ thương, xinh đẹp ngoài sức tưởng tượng của anh đấy nhé.

Thi đỏ mặt, khóa laptop:

- Sắp đến giờ rồi, bây giờ thì đến lượt Thi hỏi anh Khải đây nè – Nhanh lên.

Vừa cởi chiếc áo khoác ngoài ra máng lên thành ghế, Trường chợt nhận ra là thư trên bàn, với người gửi là Phi Trường và Phi Trường là người nhận. Trường vội mở bì thư, lật lá thư gấp làm tư ra, anh lầm ngẫm đọc.

“Phi Trường, con.

Nhận được thư này của ba, con nên sắp xếp công việc bên ấy sang đây thăm ba mẹ và em của con. Đạo này con vẫn khỏe chứ? Công ty vẫn phát triển như xưa? Ba có rất nhiều việc muốn bàn với con, chỉ có con mới giúp được ba thôi, Trường ạ. Mẹ con vẫn nhắc đến con luôn. Phi Quỳnh em con vẫn còn đi học, năm sau ra trường làm bác sĩ. Ba cũng nghe nói con đã chọn được người con gái tốt để một ngày gần đây tiến đến hôn nhân. Sẵn dịp con sang thăm gia đình, nhớ mang theo ảnh cô ấy cho gia đình biết mặt, con nhé. Ba mẹ rất mừng vui, nếu con chọn đúng người để suốt đời hạnh phúc bên con, lo lắng, chăm sóc cho con. Có lẽ con bận nhiều, nên ít liên lạc với ba?

Ba viết ít hàng cho con, chúc con khỏe và thành công trong công việc. Ba mẹ và em vẫn bình yêu, vui khỏe. Ba cần gặp con.

Ba của con.

Phi Trình”

Gấp lá thư lại Phi Trường xoa lấy trán, ánh mắt anh đầy vẻ ưu tư. Bao nhiêu thắc mắc và dấu chấm hỏi vẫn nhảy múa trong đầu óc Trường không dứt.

Việc gì mà ông Trình cần Trường đến như thế? Lại chỉ mỗi mình Trường mới giúp được cho ông thôi? Có phải ông Trình đang gặp điều gì đó khó khăn trong công việc làm ăn?

Trường môi điều thuốc hút liên tục, hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Đường như chỉ có khói thuốc mới giải tỏa được nỗi lo âu trong lòng Trường:

Anh trầm ngâm nhớ về những hình ảnh xa xưa, những kỉ niệm đi qua trong cuộc đời. Anh vẫn còn nhớ mãi trong tâm tư về người cha đáng kính của anh. Cha anh đã hy sinh của cuộc đời để lo cho anh em Trường thành đạt.

Hai mươi lăm năm về trước, ông Trình là một công nhân viên, đẹp trai, có tài, gặp thương Phương Chi một cô gái con nhà khuê các trong một bữa tiệc ở nhà người bạn thân. Rồi sau đó hai người quen nhau, yêu nhau trong sự cấm đoán của gia đình. Ba mẹ Chi nhất định không bằng lòng mối quan hệ của Trình và Chi, yêu Trình, Chi đã bất chấp tất cả đề đến với ông, cho dù họ gặp rất nhiều khó khăn trong cuộc sống. Phương Chi không vì gia đình nghèo khó mà bỏ quên Phi Trình. Họ đã sống những ngày tháng thiếu thốn, nhưng bù vào đó, họ vẫn thông cảm và yêu nhau khi Phi Trường ra đời.

Sau khi Trường chào đời, tất cả dường như đều thay đổi. Ba mẹ của Phương Chi là ông bà Phương Thành đã hồi hận và bằng lòng nhìn nhận Trường là cháu ngoại của mình.

Phi Trình thăng chức làm trưởng phòng. Họ đã sống những tháng năm êm đềm hạnh phúc, và Chi đã sinh thêm một đứa con gái nhỏ hơn Trường năm tuổi là Phi Quỳnh.

Sự nghiệp mà ông Trình đã tự tạo dựng sau những tháng năm miệt mài, cố lo cho tương lai của hai đứa con ông. Ông vô cùng sung sướng và mãn nguyện.

Trường sắp sửa ra trường làm một kỹ sư thì vợ chồng ông Trình cùng Phi Quỳnh đi nước ngoài để khuếch trương và xây dựng công ty kinh doanh sắt thép do chú của Trường làm chủ.

Sau đó ông Trình cũng có được một vài chi nhánh ở ngoài ấy. Phi Trường thì lại khác, anh không muốn rời bỏ quê hương nên ở lại thay thế ông Trình chăm lo công ty của ông để lại cho anh.

Rất nhiều bạn bè bảo rằng Trường có phước đầy may mắn, hạnh phúc. Nhưng Trường thì lại khác. Việc ra nước ngoài của ba mẹ và em gái đã làm anh buồn lo nghĩ không ít. Hạnh phúc gì, khi ba mẹ anh em chẳng sống gần nhau?

Trường không hiểu được cha anh có suy nghĩ thế nào mà lại ra đi, trong khi nơi đây ông đâu thiếu thôn thứ gì?

Trường lao vào công việc để quên đi buồn bã. Một giám đốc có tiếng trong thành phố, thừa hưởng cả một sản nghiệp do cha anh giao lại. Nhưng kiếm được nhiều tiền để làm gì, trong khi anh không được gần gũi với người thân của mình? Anh càng căm ghét nó nhiều hơn. Chính vì nó mà ba mẹ anh mới bỏ quê hương để xa anh.

Thật bất ngờ là anh đã gặp Hải Trân. Chính Trân đã cho anh niềm tin trong cuộc sống.

Hải Trân của anh dễ thương, rất là trẻ con, luôn hồn dỗi, nũng nịu với anh. Trân đã vực anh ra khỏi nỗi buồn cô đơn, thương nhớ người thân.

Trường yêu Trân, anh không thể rời xa cô được. Trân đã thực sự là một nửa còn lại của anh.

Rời khỏi dòng suy nghĩ, Trường ngả lưng trên ghế dài. Anh thở ra, cố xua đi bao buồn phiền vừa qua.

Bất chợt, đôi mắt Trường bị bịt kín bởi đôi bàn tay nhỏ nhắn. Trường chợt cười khi cảm nhận được mùi hương quen thuộc qua làn da thịt của Hải Trân.

Trường nhẹ nhàng vòng tay, nghiêng người lại ôm choàng lấy người yêu, cười thích thú. Anh khẽ giọng:

- Hôm nay, dám trêu anh nữa hả cô nhỏ?

Dám nhẹ vào vai anh, Trân đổi:

- Ủ. Chưa biết là ai, sao dám ôm như thế? Nhỡ ra cô nào thì sao hả?

Trường cười, vuốt mũi người yêu:

- Chỉ có, cô Hải Trân mới dám gheo anh như thế mà thôi.

Cô cóng môi, dài giọng:

- Hừm! Sao anh lại biết chính là em mà chẳng là ai khác chứ?

Bẹo má Trân, anh cười nói:

- Anh không bao giờ làm với ai khác bởi hương tóc của người anh yêu thương đâu, em ạ.

Trường nhìn Trân say đắm với nụ cười khẽ nở trên môi. Bất chợt anh cúi xuống định hôn Trân. Cô vội nghiêng người né tránh, vùng khỏi vòng tay anh.

Trân chun môi, nói:

- Xấu hổ. Lại định giờ trò hả, nhóc? Thấy ghét.

Trường phì cười:

- Mặc kệ. Cứ gọi anh là nhóc, cứ ghét anh thật nhiều, anh cứ vẫn hôn em. Xem có ai còn dám trêu anh nữa không nhé.

Trường vụt đứng lên, ôm choàng lấy Trân. Anh cười vang nhìn cô. Trân vội che lấy mặt, kêu lên:

- Ái! Em hông giỡn đâu nghen. Anh buông em ra đi. Nếu không, em sẽ về, không thèm nói chuyện với anh nữa đâu.

Trường lại trêu:

- Chuyện gì mặc kệ. Bây giờ anh hôn người yêu là điều anh cần và rất quan trọng đấy nhé.

Dứt lời, Trường vội hôn vào môi cô, nụ hôn ấm nồng, đầy yêu thương.

- Xong rồi đấy. Bây giờ nói chuyện cho anh nghe đi, em yêu.

Trân quay mặt, giận dỗi:

- Không thèm! Không cần nói chuyện với anh nữa. Người gì dễ ghét.

Siết nhẹ bờ vai Trân, anh cười:

- Giận anh hả em? Cho anh xin lỗi đi mà. Hôm nay, bé yêu cửa anh khó quá.

Cô phụng phịu:

- Người ta chưa cho phép, đã tự do quá trớn.

Trường cười, choàng tay qua hong người yêu, nhỏ giọng:

- Sắp làm vợ anh rồi, cô nhỏ đừng mãi mắc cỡ với anh như thế chứ.

Trân thẹn đỏ mặt, đánh vào ngực anh thùm thụp:

- Ghét ghê vậy. Sao anh cứ mãi trêu chọc em hả?

Trường cười nhìn Trân đầy yêu thương:

- Trân nè! Coi bộ hôm nay em đến đây chỉ để giận anh thôi sao? Không có điều gì khác nữa hả em?

Trân bĩu môi, liếc anh:

- Mấy hôm không gặp mặt, người ta đến đây xem anh thế nào, có hẹn hò cùng ai ở đây không thôi?

Siết nhẹ bàn tay thon nhỏ của cô Trường cười nói:

- Đừng nghi ngờ anh chứ. Chẳng ai hơn cô bé Hải Trân của anh đâu. Một mình em đã choán hết thời gian của anh rồi.

Trân điểm ngón tay lên môi anh, gắt nhẹ:

- Xạo vừa thôi. Chỉ khéo nịnh em để chạy tội. Em hiểu rõ anh quá, lúc nào không chối chạy cái chuyện làm không tốt của mình chứ. Biết bao cô gái đã chết vì anh rồi?

- Sao em biết rõ thế hả?

Trân bắt bí lời anh nói:

- Anh đúng là như thế ư? Anh đang dối em hở? Anh làm khổ em phải không?

Vẫn ánh mắt âm áp, Trường nói pha chút ghen hờn:

- Hải Trân! Anh không như em nói đâu. Anh không bao giờ như thế. Tại sao em lại có những ý nghĩ đó?

Như nhận ra ánh mắt buồn của Trường, Trân chợt hiểu những ý nghĩ trong anh. Cô bật cười, nhỏ giọng trêu:

- Anh giận em rồi hả?

Trường lắc đầu, nói:

- Anh không giận, nhưng anh buồn vì em không hiểu anh. Trong đời anh, người anh yêu đầu tiên chỉ một mình em thôi. Vì thế, anh muốn anh là người yêu đầu tiên của em chứ không ai khác.

Cô bĩu môi, cười:

- Thế rồi ghen hả?

Ôm chàng vai Trân, Trường nhỏ giọng hỏi:

Dĩ nhiên là như thế yêu em, anh phải ghen chứ.

Cô dậm dẳng, trêu anh:

- Trước lúc gặp anh, em đã có một lần yêu ai rồi thì sao hả?

Trường nhìn cô một thoáng, lắc đầu:

- Anh không tin. Nếu cô, cũng không sao hết. Chỉ cần hiện tại, em yêu anh là đủ rồi.

Trân trách yêu:

- Em ghét anh lắm. Hờ chút là ghen. Anh hông tin em hả?

Anh nâng cằm cô lên, âu yếm nói:

- Yêu là phải ghen rồi, cô nhỏ. Thú thật, anh rất tin tưởng vào tình yêu em dành cho anh. Mà Trân này, người mà em quen ngày trước là ai vậy?

Trân dẫu môi hỏi:

- Người nào đâu?

Trường ngập ngừng:

- Ờ thì... là người yêu thuở xưa của em ấy.

Ngắt chót mũi anh, cô lắc lắc:

- Có ai đâu. Đồ ngốc! Em chỉ nói đùa với anh thôi.

Trường cười:

- Thế sao? Anh đúng là ngốc thật.

Nhìn anh, Trân dò xét hỏi:

- Bây giờ, anh phải nói cho em biết. Lúc em bước vào nhà, anh đang mơ tưởng điều gì mà không hay em đến chứ? Nghĩ đến cô nào hả?

Trường cười, vuốt má người yêu: .

- Anh nào dám thế. Trong tim anh chỉ có một bóng hình em ngự trị mà thôi. Em yêu của anh.

Trân chột hồng đôi má vì lời nói của anh. Cô lảng mắt nhìn đi nơi khác. Bất chợt, anh kéo Trân lại, cô ngã gọn trong vòng tay anh. Trường vội cúi xuống hôn vào đôi môi Trân, nụ hôn nồng ấm. Trân không kịp phản ứng, cô gất nhẹ:

- Dễ ghét! Người gì khôn quá đi. Em về méc mẹ cho em.

Trường cười, chế nhạo người yêu:

- Ai lại, méc mẹ khi được người yêu hôn chứ. Xấu lắm, em yêu.

Trân dỗi hờn quay đi, chẳng thèm đáp lời anh. Trường siết nhẹ người yêu:

- Hải Trân! Đừng giận anh nữa. Anh xin lỗi em. Anh đã viết thư cho ba mẹ anh biết về chuyện của chúng mình, không bao lâu nữa, ba mẹ anh sẽ về lo cho đám cưới cho anh. Em bằng lòng làm vợ anh nhé.

Gương mặt Trân lại ửng hồng, cô nói ngập ngừng:

- Em... Em không biết.

Anh nhìn cô tha thiết, ấm giọng:

- Không biết là đã đồng ý rồi đấy nhé, cô bé!

Trân cười, dậm dẳng:

- Ó... Anh này, sao anh biết là em đồng ý chứ?

Trường thì thầm nói:

- Em không nói ra, anh nhìn vào ánh mắt em, anh hiểu được em đã bằng lòng làm vợ anh rồi:

Đắm nhẹ vào lưng anh, Trân gất nhẹ:

- Anh giỏi lắm. Điều gì cũng rõ hết. Coi chừng em đấy.

Trường cười, không đáp lời. Đôi mắt anh nhìn Trân đầy yêu thương. Cô nghe xao xuyến, mềm lòng trước ánh mắt tha thiết của Trường.

Đôi mắt Trân khép hờ như chờ đợi. Trường cúi xuống, môi anh lướt nhẹ trên gương mặt xinh xắn, rồi dừng lại nơi bờ môi quyến rũ. Anh đắm đuối hôn vào đây, nụ hôn dài say đắm.

Không gian như ngừng lại yà trở nên lắng đọng, để đôi tim yêu hòa quyện vào nhau trong hạnh phúc.